

Илия — Номер Едно

Първият и Последният

Jeff Pippenger

2023-07-31

Заклучителното изявление на Стария завет излага обещание, че пророк Илия ще се яви с вест преди великия и страшен ден Господен.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, да не би да дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5, 6.

Библията ясно показва, че „великият и страшен ден Господен“ или „проклятието“, с което Бог поразява „земята“, е също така символично представено в книгата Откровение като „седемте последни язви“ или „Божият гняв“. Петнадесета глава на Откровение въвежда пророческата обстановка, която води към изливането на великите и страшни седем последни язви от шестнадесета глава.

И видях друго знамение на небето, велико и чудно: седем ангела, които имаха седемте последни язви; защото в тях се довършва Божият гняв.

И видях като че ли стъклено море, примесено с огън; и онези, които бяха победили звяра, и неговия образ, и неговия белег, и числото на името му, стояха на стъкленото море, държейки Божиите арфи. И пеят песента на Моисей, Божия слуга, и песента на Агнето, казвайки: Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите. Кой не би се побоял от Тебе, Господи, и не би прославил Твоето име? Защото само Ти си свят; защото всички народи ще дойдат и ще се поклонят пред Тебе; защото Твоите съдби станаха явни.

И след това погледнах, и ето, храмът на скинията на свидетелството на небето се отвори. И седемте ангела, които имаха седемте язви, излязоха от храма, облечени в чист и бял лен, и препасани през гърдите със златни пояси. И едно от четирите живи същества даде на седемте ангела седем златни чаши, пълни с гнева на Бога, Който живее до вечни векове. И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговата сила; и никой не можеше да влезе в храма, докато не се изпълнят седемте язви на седемте ангела. Откровение 15:1–8.

Причината „никой не можеше да влезе в храма, докле се изпълнят седемте язви на седемте ангели“, е, че възможността да се придобие спасение приключва, когато храмът се изпълва с дим в петнадесета глава. Изпитателното време, което на човечеството бе дадено, за да се покае и да намери спасение, тогава е приключило. Когато бъде достигнат този момент, „великият и страшен ден Господен“, който Йоан нарича „седемте последни язви“, се излива преди Второто пришествие на Христос. Малахия нарече този ден „страшен“, а Исаия го определя като Божието „необичайно дело“.

Защото Господ ще се издигне, както при планината Перацим; ще се разгневи, както в долината Гаваон, за да извърши Своето дело, необичайното Си дело, и да осъществи Своето действие, чудното Си действие. И тъй, не бъдете присмивачи, за да не се затегнат оковите ви; защото чух от Господа, Йехова на Силите, за изстребление, определено за цялата земя. Исаия 28:21, 22.

Макар Божието „необичайно дело“ да обхваща „цялата земя“, Вдъхновението ясно показва, че изливането на язвите е свързано с бунта на един народ.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар тя да повежда, все пак същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“

Свидетелства, том 6, 395.

„Когато Америка, земята на религиозната свобода, се съедини с Папството, налагайки насилие над съвестта и принуждавайки хората да почитат фалшивата събота, народите на всяка страна по земното кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“

Свидетелства, том 6, 18.

Всеки народ ще изпълни чашата на своето време на изпитание, но „Божиите съдби“, които сестра Уайт определя като „национална разруха“, „времето на Божиите унищожителни съдби“, както тя също нарича историята, започваща със закона за неделата в Съединените щати, не са седемте последни язви.

„Идва време, когато Божият закон в особен смисъл ще бъде обезсилен в нашата земя. Управниците на нашата нация чрез законодателни постановления ще наложат неделния закон и така Божият народ ще бъде доведен в голяма опасност. Когато нашата нация в своите законодателни съвети приеме закони, за да обвърже съвестта на хората по отношение на техните религиозни привилегии, налагайки спазването на неделата и упражнявайки потисническа власт срещу онези, които пазят съботата на седмия ден, Божият закон за всички практически цели ще бъде обезсилен в нашата земя; и националното отстъпление ще бъде последвано от национална гибел.“ Review and Herald, 18 декември 1888 г.

Съдовете на Бога, които сестра Уайт определя като „национална разруха“, започват при националния неделен закон и бележат началото на Божието „чуждо дело“, макар че Божието чуждо дело в по-специфичен смисъл са седемте последни язви. По-пълна картина на Божието чуждо дело се разкрива, когато избавлението от Египет се прибави към линията на Божиите изпълнителни съдби. Египетските язви, макар и десет на брой, бяха разделени. Първите три бяха разграничени от последните седем. Така избавлението от Египет посочва период от време, представен от първите три язви, който започва с националната разруха на Съединените щати и продължава, докато Михаил се надигне и времето на благодатта за човека приключи.

„Божиите съдби ще сполетят онези, които се стремят да потискат и погубят Неговия народ. Неговото дълготърпение към нечестивите насърчава човеците в престъплението, но наказанието им въпреки това е сигурно и страшно именно защото дълго се отлага.

„Господ ще се надигне, както на планината Ферацим; ще се разгневи, както в долината Гаваон, за да извърши делото Си, чудното Си дело, и да осъществи действието Си, необичайното Си действие.“ Исаия 28:21. За нашия милостив Бог делото на наказанието е необичайно дело. „Заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, не благоволя в смъртта на нечестивия.“ Езекиил 33:11. Господ е „милостив и щедр, дълготърпелив и многомилостив и верен, ... Който прощава беззаконие, престъпление и грях“. И все пак Той „никак няма да оправдае виновния“. „Господ е дълготърпелив и велик по сила и никак няма да оневини нечестивия.“ Изход 34:6, 7; Наум 1:3. Чрез страшни дела в правда Той ще утвърди правото на Своя потъпкан закон. Тежестта на въздаянието, което очаква престъпника, може да се съди по нежеланието на Господа да извърши правосъдие. Народът, който Той дълго търпи и който няма да порази, докато не изпълни мярката на беззаконието си в Божията сметка, накрая ще изпие чашата на гнева, несмесена с милост.“

„Когато Христос прекрати Своего ходатайство в светилището, неразреденият гняв, заплашен срещу онези, които се покланят на звяра и на неговия образ и приемат белега му (Откровение 14:9, 10), ще бъде излян. Язвите върху Египет, когато Бог щеше да избави Израил, бяха сходни по характер с онези по-страшни и по-обширни съдби, които ще паднат върху света непосредствено преди окончателното избавление на Божия народ. Описвайки тези страшни бедствия, боговдъхновеният писател казва: „И появи се люта и злокачествена рана върху човеците, които имаха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ.“ Морето „стана като кръв на мъртвец; и всяко живо същество в морето измря.“ И „реките и водните извори ... станаха кръв.“ Колкото и страшни да са тези наказания, Божията справедливост стои напълно оправдана. Божият ангел заявява: „Праведен си Ти, Господи, ... защото така си отсъдил. Понеже те проляха кръвта на светии и пророци, и Ти им даде кръв да пият; защото заслужават това.“ Откровение 16:2–6. Като осъдиха Божия народ на смърт, те действително навлякоха върху себе си вината за тяхната кръв, сякаш тя бе пролята от собствените им ръце. По същия начин Христос обяви юдеите от Своего време за виновни за цялата кръв на светите мъже, пролята от дните на Авел насам; защото те притежаваха същия дух и се стремяха да извършат същото дело като тези убийци на пророците.

„В язвата, която следва, на слънцето се дава власт „да гори човеците с огън. И човеците бяха изгорени от голяма жега.“ Стихове 8, 9. Така пророците описват състоянието на земята в онова страшно време: „Земята тъгува; ... защото жетвата на полето загина.... Всички полски дървета изсъхнаха; защото радостта изсъхна у човешките синове.“ „Семената изгниха под буците си, житниците запустяха.... Как стенат животните! Стадата говеда са смутени, защото нямат паша.... Реките пресъхнаха, и огън пояде пасищата в пустинята.“ „Песните в храма ще се превърнат в ридания в онзи ден, казва Господ Бог; на всяко място ще има много мъртви тела; ще ги изхвърлят мълчаливо.“ Йоил 1:10–12, 17–20; Амос 8:3.“

„Тези язви не са всеобщи, иначе жителите на земята биха били напълно изтребени. И все пак те ще бъдат най-ужасните бичове, които смъртните някога са познавали. Всички съдби над човеците преди края на благодатното време са били смесени с милост.

Застъпническата кръв на Христос е предпазвала грешника да не получи пълната мярка на вината си; но при окончателния съд гневът се излива несмесен с милост.

„В онзи ден мнозина ще пожелаят закрилата на Божията милост, която тъй дълго са презирали. „Ето, идат дни, казва Господ Иеова, когато ще изпратя глад по земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на словата Господни; и ще се скитат от море до море, и от север дори до изток ще тичат насам-натам, за да търсят словото Господне, и няма да го намерят.“ Амос 8:11, 12.“ Великата борба, 627–629.

В предходния пасаж се казваше: „Народът, към който Той дълго търпи и който няма да порази, докато не изпълни мярката на своето беззаконие в Божията сметка, накрая ще изпие чашата на гнева, несмесен с милост.“ Тя също така написа в същия абзац: „Язвите върху Египет, когато Бог щеше да избави Израил, бяха сходни по характер с онези по-страшни и по-обширни съдби, които ще паднат върху света непосредствено преди окончателното избавление на Божия народ.“ Народът (Съединените щати), който изпълва „мярката на беззаконието“, ще понесе язви, подобни на десетте язви в Египет.

Египетските язви бяха разделени на два периода. Първите три язви паднаха върху всички, а последните седем язви паднаха само върху египтяните.

И в онзи ден ще отделя земята Гесем, в която живее Моят народ, така че там да няма рояци мухи; за да познаеш, че Аз съм Господ всред земята. Изход 8:22.

Първите три язви в Египет паднаха навсякъде, но Гесем, където живееха евреите, не получи последните седем язви на Египет. Съединените щати са народът, който изпълва чашата на своето беззаконие при неделния закон. В този момент националното отстъпление е последвано от национална гибел, но съдовете, които произвеждат националната гибел, са смесени с милост, докато Михаил не се надигне и не приключи изпитателният срок за цялото човечество. При неделния закон в Съединените щати мнозинството от онези, които сега изповядват, че пазят съботата, ще се преклонят пред съществуващите власти и ще приемат белега на звяра. В онова време въпросът за неделния закон става духовно изпитание за онези, които са били извън адвентизма. От неделния закон в Съединените щати до надигането на Михаил е великото събиране на работници от единадесетия час, но вратата вече е била затворена за онези, които са държани отговорни за светлината относно съботата на седмия ден преди неделния закон.

„Все повече и повече, с изтичането на дните, става очевидно, че Божиите съдби са в света. Чрез огън и потоп, и земетресение Той предупреждава жителите на тази земя за Своето близко приближаване. Приближава се времето, когато великата криза в историята на света ще е настъпила, когато всяко действие в Божието управление ще бъде следено с напрегнат интерес и неизразим трепет. В бърза последователност Божиите съдби ще следват една след друга — огън и потоп, и земетресение, с война и кръвопролитие.“

„О, да би хората познали времето на своето посещение! Има мнозина, които още не са чули изпитващата истина за това време. Има мнозина, с които Божият Дух се бори.

Времето на Божиите унищожителни съдби е време на милост за онези, които не са имали възможност да узнаят какво е истината. Господ ще погледне на тях с нежност. Неговото милостиво сърце е трогнато; ръката Му е още простряна, за да спасява, докато вратата е затворена за онези, които не пожелаха да влязат.“

„Божията милост се проявява в Неговото дълготърпение. Той възпира Своите съдби, очаквайки вестта на предупреждение да бъде прогласена на всички. О, ако нашият народ би почувствал, както трябва, отговорността, която лежи върху него да даде на света последната вест на милост, какво чудно дело би се извършило!“ Свидетелства, том 9, 97.

В предишния откъс тя посочи, че „времето на Божиите разрушителни съдби е време на милост за онези, които не са имали възможност да научат що е истина“. В следващия откъс тя се отнася към този период от време като към „времето на скръб“.

„Видях, че святата събота е и ще бъде разделителната стена между истинския Божий Израил и невярващите; и че съботата е великият въпрос, който ще съедини сърцата на Божиите скъпи чакащи светии. И ако някой повярва, и пази съботата, и приеме благословието, което я съпровожда, а после се откаже от нея и престъпи святата заповед, той ще затвори за себе си портите на Святия град, също тъй сигурно, както има Бог, Който управлява в небесата горе. Видях, че Бог имаше деца, които не виждат и не пазят съботата. Те не бяха отхвърлили светлината относно нея. И в началото на времето на скръбта ние се изпълнихме със Светия Дух, когато излязохме и прогласихме съботата по-пълно. Това разгневи църквата и номиналните адвентисти, тъй като не можеха да опровергават съботната истина. И в това време всички Божии избрани ясно видяха, че ние имаме истината, и излязоха, и понесоха гонението заедно с нас.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Макар и малко изменен, същият току-що цитиран пасаж се намира в книгата „Ранни писания“. В тази книга тя включва пояснение към своето изявление относно „времето на скръб“. „Слово към малкото стадо“ беше първата публикация на разочарованите, но верни милерити след Голямото разочарование от 22 октомври 1844 г., а десетилетия по-късно, когато редакторите използваша части от тази брошура, за да ги включат в книгата „Ранни писания“, те уточниха, че „времето на скръб“, за което се говореше, не бяха седемте последни язви, защото, когато седемте последни язви се изливат, с присъдите не е примесена никаква милост.

„1. На страница 33 е дадено следното: „Видях, че святата събота е и ще бъде разделящата стена между истинския Божий Израил и невярващите; и че съботата е великият въпрос, който ще обедини сърцата на Божиите скъпи, очакващи светии. Видях, че Бог има деца, които не виждат и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината относно нея. И при започването на времето на скръбта ние се изпълнихме със Светия Дух, когато излязохме и прогласявахме съботата по-пълно.“

„Това видение бе дадено през 1847 г., когато имаше съвсем малко адвентни братя, които пазеха съботата, и от тях само малцина предполагаха, че нейното пазене е от достатъчна важност, за да прокара разделителна линия между Божия народ и невярващите. Сега

започва да се вижда изпълнението на онова видение. „Началото на онова време на скръб“, споменато тук, не се отнася до времето, когато язвите ще започнат да се изливат, а до един кратък период непосредствено преди те да бъдат излети, докато Христос е в светилището. В онова време, докато делото на спасението приключва, скръб ще настава по земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат възпирани, за да не попречат на делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния вик на третия ангел и да пригответи светиите да устоят в периода, когато седемте последни язви ще бъдат излети.“ Ранни писания, 85.

При закона за неделята в Съединените щати националното отстъпление ще бъде последвано от национална погибел. При този закон за неделята адвентизмът в Съединените щати ще бъде разделен на две класи: едната ще приеме белега на звяра, а другата — Божия печат. Националната погибел на Съединените щати е представена от първите три египетски язви. Тези съдби продължават до края на човешкия изпитателен срок, а след това се изливат седемте последни язви, несмесени с милост.

Моята теза е по-малко свързана с пророческата история на Египет и повече с обстоятелството, че Елън Уайт определя Египет като символ на народа, който принуждава целия свят да приеме белега на звяра; защото, постъпвайки така, тя използва началото, за да илюстрира края, което е пророческият белег на Исус като Алфа и Омега. В разказа за Изхода, когато Господ влиза в завет с древния Израил, Той представя Себе Си с ново име.

Тогава Господ каза на Моисей: Сега ще видиш какво ще сторя на фараона; защото с мощна ръка той ще ги пусне да си отидат и с мощна ръка ще ги изгони от земята си.

И Бог говори на Моисей и му каза: Аз съм Господ. И се явих на Авраам, на Исаак и на Яков с името Всемогъщият Бог, но с името Си ЙЕХОВА не им бях познат.

И Аз утвърдих завета Си с тях, за да им дам ханаанската земя, земята на тяхното странстване, в която бяха пришълци. И Аз чух стенанието на израилевите чедра, които египтяните държат в робство; и си спомних завета Си. Затова кажи на израилевите чедра: Аз съм Господ, и ще ви изведа изпод теготите на египтяните, и ще ви избавя от тяхното робство, и ще ви изкупя с простряна мишца и с велики съдби. И ще ви приема за Свой народ, и ще ви бъде Бог; и ще познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог, Който ви извежда изпод теготите на египтяните. И ще ви въведа в земята, за която се заклех да я дам на Авраам, Исаак и Яков; и ще ви я дам за наследство: Аз съм Господ.

И Моисей говори така на Израилевите синове; но те не послушаха Моисея поради малодушие и поради жестоко робство. Изход 6:1–9.

Господ тук посочва Мойсей като представителя на Своя завет, както бяха Яков, Исаак и Авраам. До времето на историята на Мойсей името ЙЕХОВА беше непознато на Авраам и неговите потомци, и в историята на подновяването на Авраамовия завет, когато евреите трябваше да бъдат избавени от египетското робство, Господ въвежда ново откровение за Своя характер, защото името пророчески представлява характера. Когато Аврам влезе в

завет с Господа, Господ промени името му на Авраам. В началото на пророчеството за египетското робство човешкият представител на завета имаше променено име, а в края на това пророчество Бог въведе ново име за Себе Си.

Авраам влезе в завет в петнадесета глава, и там беше изложено пророчеството за египетското робство в продължение на четиристотин години. В седемнадесета глава на Авраам беше даден обредът на обрязването и имената му, както и това на Сара, бяха променени.

Четиристотин години по-късно беше издигнат Моисей, за да изпълни четиристотингодишното пророчество на Авраам. Авраам, Исаак, Яков и Моисей всички представляват сто четиридесет и четири хиляди, които влизат в завет с Господа в последните дни.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Отделянето на пазителите на съботата, които приемат белега на звяра, от пазителите на съботата, които получават Божия печат, се извършва при неделния закон. Това отделяне е представено в притчата за десетте девици.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също така илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха разумни, а пет неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до самата буква, защото има особено приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Притчата се изпълни на 22 октомври 1844 г., когато мъдрите и неразумните девици в историята на милеритското движение бяха отделени едни от други. Началото на адвентизма представлява края на адвентизма, а отделянето в края е изпълнение на притчата за десетте девици, и това отделяне в края се предизвиква от неделния закон.

„Отново, тези притчи учат, че след съда не предстои никакво време на изпитание. Когато делото на евангелието бъде завършено, незабавно следва разделянето между добрите и злите, и участва на всяка група е завинаги определена.“ Притчи Христови, с. 123.

Притчата за десетте девици посочва, че именно мъдрите девици на адвентизма приемат Божия печат, а неразумните девици на адвентизма приемат белега на звяра при неделния закон в Съединените щати. Неразумните девици са представени също и като лаодикийци.

„Състоянието на Църквата, представено от неразумните девици, се описва също и като Лаодикийското състояние.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

В последните дни, когато Бог поднови Своя завет със Своя народ, който пази Неговите заповеди, Бог ще открие за Себе Си ново име, както направи, когато поднови завета във

времето на Моисей. Състоянието на неразумните девици е, че нямат масло, а състоянието на лаодикийците е, че са твърде слепи, за да видят, че нямат масло. Очевидно е, че ако неразумните девици са лаодикийци, тогава мъдрите девици са филиделфийци.

И до ангела на църквата във Филиделфия пиши: Това казва Светият, Истинният, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред теб отворена врата, и никой не може да я затвори; защото имаш малко сила, и си опазил словото Ми, и не си се отрекъл от Моето име.

Ето, Аз ще направя от ония от синагогата на Сатана, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз съм те възлюбил. Понеже си опазил словото на Моето търпение, и Аз ще те опазя от часа на изкушението, който ще дойде върху цялата вселена, за да изпита онези, които живеят по земята.

Ето, ида скоро; дръж здраво онова, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца. Оногова, който побеждава, ще направя стълб в храма на Моя Бог, и няма вече да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека чуе що говори Духът към църквите. Откровение 3:7–13.

Филиделфийците представляват сто четиридесет и четирите хиляди и им е обещано, че Бог ще напише върху тях Своето ново име. Когато Господ влезе в завет със сто четиридесет и четирите хиляди, Той ще въведе за Себе Си ново име. На Авраам Господ каза, че Той е Всемогъщият Бог.

А когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Господ се яви на Аврам и му каза: Аз съм Всемогъщият Бог; ходи пред Мене и бъди непорочен. И ще поставя завета Си между Мен и тебе, и ще те умножа твърде много. Тогава Аврам падна на лицето си; и Бог говори с него, като каза: Що се отнася до Мен, ето, Моят завет е с тебе, и ти ще бъдеш баща на много народи. Името ти вече няма да бъде Аврам, но името ти ще бъде Авраам; защото те направих баща на много народи. Битие 17:1–5.

Когато Господ за пръв път влезе в завет с един избран народ по времето на Авраам, Той се откри като Всемогъщия Бог. Когато разви по-нататък Своето заветно взаимоотношение по времето на Моисей, за пръв път Той се откри като ЙЕХОВА. Когато Исус дойде, за да потвърди завета с мнозина за една седмица, Той въведе едно ново име на Бога, което в Стария Завет бе изречено само веднъж, и то от един вавилонец.

Тогава цар Навуходоносор се смая и стана набързо; проговори и каза на съветниците си: Не хвърлихме ли трима мъже вързани сред огъня? Те в отговор рекоха на царя: Истина е, царю. А той в отговор каза: Ето, виждам четирима мъже развързани, които ходят сред огъня, и нямат никаква повреда; и видът на четвъртия прилича на Божия Син. Даниил 3:24, 25.

Много лесно е да се установи, че третата глава на Данаил посочва неделния закон в Съединените щати. В Данаил 3 Седрах, Мисах и Авденаго представляват сто четиридесет и

четири хиляди. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които подновяват завета за последен път. В Данаил 3 виждаме пророческа илюстрация на историята на неделния закон и късния дъжд. Христос е бил и ще бъде в огъня на гонението със Своите трима достойни, представляващи не само сто четиридесет и четирите хиляди, но и вестите на трите ангела. В огъня, който е предобраз на кризата на неделния закон, Той е назован с едно от Своите имена, и това е име, което не би било въведено в историята, докато Христос не дойде като Божий Син. В илюстрацията на трета глава виждаме онези, които подновяват завета в края на света, взаимодействащи с Христос по време на последната криза, и Той има име, което никой човек не знаеше.

Преди да се отклоним твърде далеч от разглеждането на египетското избавление като представящо неделния закон в Съединените щати, трябва да си припомним, че преди да започне първата от десетте язви в Египет е имало действително външение по въпроса за съботата.

И фараонът каза: Ето, сега людете на земята са много, а вие ги карате да си почиват от тежките си. И същия ден фараонът заповяда на надзорниците над народа и на приставниците им, като каза: Да не давате вече на народа слама за правене на тухли, както досега; нека сами идат и си събират слама. Но определеното число тухли, което правеха досега, ще наложите върху тях; да не намалите нищо от него; защото са лениви; затова викат и казват: Нека идем да принесем жертва на нашия Бог. Нека се наложи по-тежка работа на тези мъже, за да се трудят в нея; и да не обръщат внимание на празни думи. Тогава надзорниците над народа и приставниците им излязоха и говориха на народа, казвайки: Така казва фараонът: Няма да ви давам слама. Идете сами, намерете си слама, гдето можете да я намерите; но нищо от работата ви няма да бъде намалено. И тъй, народът се разпръсна по цялата Египетска земя, за да събира стърнища вместо слама. А надзорниците ги пришпорваха, като казваха: Изпълнявайте работата си, всекидневната си норма, както когато имаше слама. И приставниците на израилевите синове, които фараоновите надзорници бяха поставили над тях, бяха бити и питани: Защо не изпълните нормата си в правенето на тухли нито вчера, нито днес, както досега? Тогава приставниците на израилевите синове дойдоха и извикаха към фараона, казвайки: Защо постъпваш така със слугите си? Не се дава слама на слугите ти, а ни казват: Правете тухли; и ето, слугите ти биват бити; а вината е у твоите люде. Но той каза: Лениви сте, лениви сте; затова казвате: Нека идем да принесем жертва на Господа. И тъй, сега идете и работете; защото слама няма да ви се дава, а ще предавате определеното число тухли. И приставниците на израилевите синове видяха, че са в тежко положение, след като бе казано: Няма да намалите нищо от тухлите си, от всекидневната си норма. Изход 5:5–19.

Преди неделния закон ще има нарастващо ожесточение срещу онези, които пазят съботата на седмия ден, точно както беше в навечерието на египетските язви. Мойсей беше онзи, когото и египтяните, и евреите посочваха като причинителя на всички тези беди, както Ахав обвини Илия.

И стана, когато Ахав видя Илия, Ахав му каза: Ти ли си онзи, който смущава Израил? А той отговори: Не аз смущавам Израил, а ти и бащиният ти дом, защото вие оставихте заповедите на Господа и ти последва Ваалимите. 3 Царе 18:17, 18.

Историята на Мойсей илюстрира историята на неделния закон, а историята на Илия илюстрира историята на неделния закон. Заедно или поотделно Мойсей и Илия са символи. При Преображението на Христос те заедно представяха сто четиридесет и четирите хиляди — онези, които не умират, и онези, които умират в Господа. Мойсей бе възкресен, а Илия никога не умря. Те са също и двамата пророци, които измъчват жителите на земята в Откровение единадесета глава. Много истини са представени чрез Мойсей и Илия като символи и се надяваме по-късно да разгледаме това.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, да не би да дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5, 6.

Точно преди да се затвори човешкото време на благодат „пророк Илия“ трябва да се яви със специална вест, която обръща „сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им“. Всички пророци свидетелстват за края на света и всички са съгласни един с друг.

И духовете на пророците се покоряват на пророците. Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир, както е във всички църкви на светиите. 1 Коринтяни 14:32, 33.

Вестта на Илия идва непосредствено преди великия и страшен ден Господен; следователно тя е същата тази особена вест в книгата Откровение, която е представена като „Откровението на Исуса Христа“. Когато „времето е близо“, особена вест на Илия показва на Божиите „слуги онова, което трябва скоро да стане“.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане; и го изпрати и го извести чрез Своя ангел на Своя слуга Иоан: който засвидетелства Божието слово, и свидетелството на Исус Христос, и всичко, което видя. Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Забележете, че когато Малахия използва Илия като символ, той включва пряко позоваване на пазенето на заповедите.

Помнете закона на Моя слуга Моисей, който му заповядах в Хорив за целия Израил, с постановленията и съдбите. Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:4–6.

Тези три стиха са последните от Стария завет и съдържат последното обещание на Стария завет, както и подчертаване на спазването на Десетте заповеди. В книгата Откровение има седем „блаженства“, а последното от тях е благословение върху онези, които пазят Десетте заповеди.

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният. Блажени са онези, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите в града. Откровение 22:13, 14.

Последното обещание в Стария завет ни призовава да „помним“ Десетте заповеди, но като прави това, то подчертава онази една заповед, която включва повелята „помни“.

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог; в него да не вършиш никаква работа — нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито пришълецът, който е вътре в портите ти; защото в шест дни Господ създаде небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети. Изход 20:8–11.

Последното обещание както в Стария, така и в Новия Завет подчертава Божиите заповеди с особено ударение върху съботата на седмия ден. Малахия казва „помнете“, а Йоан ни известява, че сте блажени, ако постъпвате така. Съботата на седмия ден възпоменава Божието творение и Неговата творческа сила. Съботата също така се превръща в предмет на спор в последните дни от земната история. Когато Йоан записва „благословието“ върху онези, които изпълняват Неговите заповеди, той просто записва онова, което Исус, Алфата и Омегата, началото и краят, първият и последният, е провъзгласил. Следователно последното обещание на Новия Завет се отнася до съботата на седмия ден, а също и до онова свойство на Божествеността, което определя края чрез началото.

Първата истина, спомената в Битие, което означава „начала“, посочва Създателя, творението и поставя особен акцент върху съботата. Вzeti заедно, ред след ред, началото на Стария завет и краят както на Стария, така и на Новия завет подчертават Бога като Създател, Десетте заповеди, заповедта за съботата и че Исус е началото и краят.

Пророк Илия е използван от Малахия като символ в последното обещание на Стария Завет, а той беше пророкът, който се изправи срещу Езавел и Ахав. Книгата Откровение използва Езавел като символ на папството и десет царе като символ на Обединените нации. Сблъсъкът на Илия с Ахав и Езавел представя сблъсъка на сто четиридесет и четирите хиляди с Обединените нации, овластени от Съединените щати и направлявани от папството. Като цар на десетте северни племена на Израил Ахав представляваше управляващата власт над десет племена, като по този начин бе прообраз на това как Съединените щати (Ахав) овластяват Обединените нации (десет племена или десет царе в Откровение седемнадесета глава) да извършват гонението срещу пазителите на съботата заради папството (Езавел). Когато Малахия използва Илия, за да представи една вест, която идва преди великия и страшен ден Господен, Илия представлява онези, които са преследвани от съвременния Рим (змея, звяра и лъжепророка), както и той беше преследван от Езавел в продължение на три години и половина. Подчертаването на съботата чрез употребата на думата „помнете“ в Малахия 4:4 прибавя кризата на неделния закон към пророческата картина, илюстрирана от Малахия.

Трябва да се добави още много към разглеждането на истините, които се предават чрез съпоставянето на началото на Стария завет с края на Стария завет, а след това чрез съпоставянето на началото на Библията с края на Библията. В Битие имаме Твореца, творението и съботата, която възпоменава творението. В Малахия имаме съботната заповед, посочена като кризисния въпрос, който води до края на времето на човешкото изпитание и до седемте последни язви, или, както Малахия го нарича, „великия и страшен ден Господен“. Илия представлява Божия народ, който представя вестта на третия ангел на един умиращ свят.

„Днес, в духа и силата на Илия и на Йоан Кръстител, вестители, определени от Бога, насочват вниманието на един свят, обречен на съд, към тържествените събития, които скоро ще настъпят във връзка с последните часове на благодатното време и явяването на Христос Исус като Цар на царете и Господ на господарите.“ Пророци и царе, 715, 716.

Началото на Библията, което е също и началото на Стария завет, посочва същата история, както и краят и на двата завета, но всяко начало и всеки край има своя собствена истина, която да подчертае и да допринесе към вестта. В Битие ударението е върху действията на Бога, а в Малахия — върху вестта, която предупреждава за идващата криза. Краят на Откровение посочва Алфата и Омегата. В първата книга на Новия завет четем следното.

Книгата на родословието на Исус Христос, Сина Давидов, Сина Авраамов.

Авраам роди Исаак; и Исаак роди Яков; и Яков роди Юда и братята му; и Юда роди Фарес и Зара от Тамар; и Фарес роди Есром; и Есром роди Арам; и Арам роди Аминадав; и Аминадав роди Наасон; и Наасон роди Салмон; и Салмон роди Вооз от Рахав; и Вооз роди Овид от Рут; и Овид роди Йесей; и Йесей роди цар Давид; и цар Давид роди Соломон от онази, която бе жена на Урия; и Соломон роди Ровоам; и Ровоам роди Авия; и Авия роди Аса; и Аса роди Йосафат; и Йосафат роди Йорам; и Йорам роди Озия; и Озия роди Йоатам; и Йоатам роди Ахаз; и Ахаз роди Езекия; и Езекия роди Манасия; и Манасия роди Амон; и Амон роди Йосия; и Йосия роди Йехония и братята му, около времето на преселението във Вавилон; а след преселението във Вавилон Йехония роди Салатиил; и Салатиил роди Зоровавел; и Зоровавел роди Авиуд; и Авиуд роди Елиаким; и Елиаким роди Азор; и Азор роди Садок; и Садок роди Ахим; и Ахим роди Елиуд; и Елиуд роди Елеазар; и Елеазар роди Матан; и Матан роди Яков; и Яков роди Йосифа, мъжа на Мария, от която се роди Исус, Който се нарича Христос.

И тъй, всички родове от Авраам до Давид са четиринадесет рода; и от Давид до преселването във Вавилон са четиринадесет рода; и от преселването във Вавилон до Христос са четиринадесет рода.

А раждането на Исус Христос стана така: когато майка Му Мария беше сгодена за Иосиф, преди да се съберат, оказа се, че е заченала от Светия Дух. А Иосиф, мъжът ѝ, понеже беше праведен и не желаше да я изложи на публичен позор, намисли тайно да я напусне. Но докато размишляваше върху това, ето, ангел Господен му се яви насън и каза: Иосифе, сине Давидов, не бой се да вземеш при себе си Мария, жена си; защото зачатото в нея е от Светия Дух.

И тя ще роди Син, и ще Му наречеш името ИИСУС; защото Той ще спаси народа Си от греховете им. А всичко това стана, за да се изпълни реченото от Господа чрез пророка, който казва: „Ето, девица ще зачене и ще роди Син; и ще Му нарекат името Емануил“, което в превод значи: „С нас е Бог“. Тогава Йосиф, като се събуди от сън, стори, както му беше заповядал ангелът Господен, и взе жена си при себе си; и не я позна, докле тя не роди първородния си Син; и Му нарече името ИИСУС. Матей 1:1–25.

Началото на Новия Завет е в съгласие с началото и края на Стария Завет, както и с края на Новия Завет, защото подчертава Божията творческа сила; понеже силата, която Христос употреби, за да сътвори всичко за шест дни, е същата сила, която Той използва, за да „спаси людете Си от греховете им“. Думата Емануил, както се цитира в този откъс от писанията на Исаия, означава „Бог с нас“. Той обитава в Своя народ, като съединява Своята божественост с нашата човечност, и именно това съединение Той осъществи, когато се въплъти в Мария.

„Нищо по-малко от съвършено послушание не може да отговори на мерилото на Божието изискване. Той не е оставил Своите изисквания неопределени. Не е заповядал нищо, което да не е необходимо, за да приведе човека в хармония с Него. Ние трябва да насочваме грешниците към Неговия идеал за характер и да ги водим при Христос, чрез Чиято благодат единствено този идеал може да бъде достигнат.

„Спасителят взе върху Себе Си немощите на човечеството и живя безгрешен живот, за да нямат хората страх, че поради слабостта на човешкото естество не биха могли да победят. Христос дойде, за да ни направи „причастници на Божественото естество“, и Неговият живот заявява, че човешкото естество, съединено с Божественото, не върши грях.“ Служение на изцелението, 180.

Началото на Новия завет посочва къде, кога и защо Исус взе върху Себе Си нашето човешко естество. Той стори това, за да покаже, че човешката сила, съчетана с божествената сила, не съгрешава. Грехът е престъпване на закона, който, както казва Малахия, ние трябва да „помним“. Йоан ни известява, че онези, които пазят закона, и следователно онези, които не съгрешават, могат да влязат през небесните порти. Матей посочва, че грешникът може да победи греха, както и Христос победи. Когато имаме Христос в нас („надеждата на славата“), ние имаме в себе си творческата сила, която създаде вселената. Тази възможност бе осигурена чрез това, че Христос избра да влезе в човешкото семейство и за целия остатък от вечността да стане не само Божият Син, но и Човешкият Син.

Има една специална вест на истина, разкрита на Божия народ от книгата Откровение непосредствено преди края на човешкото изпитателно време. Тази специална вест е и „Илиевата вест“ на Малахия, която се прогласява непосредствено преди „страшния ден Господен“.

В началото и на двата Завета, както и в края на Новия Завет, намираме ясно посочени определени Божии качества. В Битие Той е Творецът, а в края на Откровение Той е Алфа и Омега. В началото на Новия Завет Той става Син Човешки. А в края на Стария Завет откриваме принципа, който вестителят Илия използва, за да изпълни посланието, което би

прогласил: да обърне сърцата на бащите към децата и обратно.

Пророческият принцип, който Илия прилага, за да представи своето предупредително послание, е именно онова, което на Йоан бе заповядано да извърши в Откровението. Илия „ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им“, а на Йоан бе казано да напише нещата, които тогава бяха, и като правеше това, той едновременно щеше да пише и нещата, които щяха да дойдат. Йоан бе използван, за да илюстрира как действа принципът на алфа и омега в пророческото Слово, и Илия ще основе своето послание върху същия принцип. Когато сравняваме началото на Библията с края на Библията, ние сравняваме Старото с Новото. Бащата е началото на своето дете, а детето е край на бащата. Сто четиридесет и четирите хиляди са последното поколение от Авраамовите деца, а историята, в която Бог влезе в завет с Авраам, е предобраз на историята, когато Бог подновява този завет със сто четиридесет и четирите хиляди.

И тъй, то е чрез вяра, за да бъде по благодат; та обещанието да бъде сигурно за цялото потомство; не само за онова, което е от закона, но и за онова, което е от вярата на Авраам, който е отец на всички ни. Римляни 4:16.

Вестта на Илия представя принципа на алфа и омега, защото бащите са алфа, а децата са омега. Вестта на Илия щеше да обърне сърцата на бащите към децата. Христос определи Йоан Кръстител като Илия, а Елън Уайт определи Уилям Милър като едновременно Илия и Йоан Кръстител. Вестта на всички тези представителни мъже бе представена като обръщаща сърцата на бащите към децата и обратно. Това дело представя въздействието на вестта, като обръща сърцата на хората към техния небесен Отец, но означава и нещо повече, защото е символ на делото. В библейското пророчество символите имат повече от едно значение и трябва да бъдат определяни според контекста.

„Какво направи Йоан Кръстител велик? Той затвори ума си за множеството предания, представяни от учителите на юдейския народ, и го отвори за мъдростта, която идва отгоре. Още преди раждането му Светият Дух засвидетелства за Йоан: „Защото ще бъде велик пред Господа и вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Светия Дух... И мнозина от израилевите чада ще обърне към Господа, техния Бог. И ще върви пред Него в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните към мъдростта на праведните, за да приготви за Господа народ подготвен.“ Лука 1:15–17.“ Съвети към родители, учители и ученици, 445.

Вестта е замислена така, че онези, които изберат да чуят, да обърнат сърцата си към Небесния Отец; но основният пророчески принцип, който ще бъде използван за предаването на предупредителната вест, ще бъде, че Христос е Алфата и Омегата, първият и последният, началото и край. Илиевата вест се основава върху представянето на Божието пророческо Слово от гледната точка, че Исус Христос е Божието Слово и че правилата, които управляват Библията, са също така и свойства на Неговия характер.

„Божият закон е тъй свещен, както Самият Бог. Той е откровение на Неговата воля, отражение на Неговия характер, израз на божествената любов и мъдрост. Хармонията на

творението зависи от съвършеното съобразяване на всички същества, на всичко — одушевлено и неодушевлено — със закона на Твореца. Бог е установил закони за управлението не само на живите същества, но и на всички действия в природата. Всичко е подчинено на неизменни закони, които не могат да бъдат пренебрегвани. Но докато всичко в природата се управлява от природни закони, единствено човекът, от всичко, което обитава земята, е подвластен на нравствения закон. На човека — венеца на творението — Бог е дал способност да разбира Неговите изисквания, да схваща справедливостта и благотворността на Неговия закон и неговите свещени права спрямо него; и от човека се изисква непоколебимо послушание.“ Патриарси и пророци, 53.

Всичко (а това би включвало и Библията, защото Библията е нещо и ако е нещо, тогава е част от всичко) е подчинено на установени закони. Библията има установени закони или правила, които ръководят нейното правилно тълкуване. Едно от тези правила е, че Библията отъждествява края на нещо с началото на нещо. Исус е Божието Слово и Той е първият и последният, а това е „установен закон“ и свойство на Неговия характер.

Използвахме това въведение за Илия, за да покажем, че началото и краят както на Стария, така и на Новия Завет са в съгласие. Краят на Библията, който е и краят на книгата Откровение, също е в съгласие с началото на Откровение. Пет свидетелства за едни и същи истини, основани върху принципа, който е атрибут от Божия характер — че Божието Слово винаги онагледява края на едно нещо чрез началото на същото това нещо. Тази действителност е част от значението на това, че Исус Христос е Алфа и Омега.

„На апостол Йоан, на остров Патмос, бяха разкрити сцени на дълбок и вълнуващ интерес от опитността на църквата. Пред него бяха представени чрез образи и символи предмети от най-дълбок интерес и огромна важност, за да може Божият народ да придобие ясно разбиране относно опасностите и борбите, които стоят пред него. Историята на християнския свят до самия край на времето беше разкрита на Йоан. С голяма яснота той видя положението, опасностите, борбите и окончателното избавление на Божия народ. Той записва последната вест, която трябва да доведе до узряването на жетвата на земята — било като снопи за небесната житница, било като вързопи за огъня на последния ден.“

„Във видение Йоан съзря изпитанията, които Божият народ щеше да понесе заради истината. Той видя неговата непоколебима твърдост в послушанието към Божиите заповеди пред лицето на потисническите сили, които се стремяха да го принудят към непокорство, и видя окончателната му победа над звяра и неговия образ.

„Под символите на голям червен змей, звяр, подобен на леопард, и звяр с агнешки рога бяха представени на Йоан земните управления, които особено щяха да се заемат с потъпкването на Божия закон и с преследването на Неговия народ. Войната се води до края на времето. Божият народ, символизиран чрез свята жена и нейните деца, бе представен като намиращ се в крайно малцинство. В последните дни съществуваше само един остатък. За тях Йоан говори като за онези, „които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос.““

„Чрез езичеството, а след това чрез Папството, Сатана упражняваше своята власт в продължение на много векове, като се стремеше да заличи от земята верните Божии свидетели. Езичниците и папистите бяха движени от един и същ драконски дух. Те се различаваха само по това, че Папството, преструвайки се, че служи на Бога, бе по-опасният и по-жесток враг. Чрез посредничеството на римокатолицизма Сатана пороби света. Изповядващата се за Божия църква бе въвлечена в редовете на тази заблуда и повече от хиляда години Божият народ страдаше под яростта на дракона. А когато Папството, лишено от силата си, бе принудено да преустанови гонението, Йоан видя да се въздига нова власт, която да отекне гласа на дракона и да продължи същото жестоко и богохулно дело. Тази власт, последната, която ще воюва против църквата и Божия закон, бе символизирана чрез звяр с агнешки рога. Зверовете, които я предшестваха, бяха излезли от морето, а тази излизаше от земята, представяйки мирното въздигане на народа, който се символизира. „Двата рога като на агне“ добре представят характера на правителството на Съединените щати, както е изразен в двата му основни принципа — републиканизъм и протестантизъм. Тези принципи са тайната на нашата сила и благоденствие като народ. Онези, които първи намериха убежище по бреговете на Америка, се радваха, че са достигнали до страна, свободна от надменните претенции на папизма и от тиранията на кралското управление. Те решиха да установят управление върху широката основа на гражданската и религиозната свобода.

Но строгият шрих на пророческия молив разкрива промяна в тази мирна картина. Звярът с агнешки рога говори с гласа на змей и „упражнява цялата власт на първия звяр пред него“. Пророчеството заявява, че той ще казва на живеещите по земята да направят образ на звяра и че „причинява на всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се даде белег на дясната им ръка или на челата им; и никой да не може да купува или продава, освен онзи, който има белега, или името на звяра, или числото на името му“. Така протестантството следва стъпките на папството.

„Точно в това време се вижда третият ангел да лети посред небето и да прогласява: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белега му на челото си или на ръката си, и той ще пие от виното на Божия гняв, което е налято неразредено в чашата на Неговото негодувание.“ „Тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Иисусова.“ В ярък контраст със света стои малката група, която няма да отстъпи от своята вяроност към Бога. Това са онези, за които говори Исая като за възстановяващи пролома, който е бил направен в Божия закон, онези, които съграждат отдавна запустелите места, въздигат основите на много поколения.“

„Най-тържественото предупреждение и най-страшната заплаха, отправяни някога към смъртни, се съдържат във вестта на третия ангел. Грехът, който навлича Божия гняв, несмекчен от милост, трябва да е от най-тежко естество. Трябва ли светът да бъде оставен в тъмнина относно естеството на този грях? — Съвсем не. Бог не постъпва така със Своите създания. Неговият гняв никога не се стоварва върху грехове, извършени в невежество. Преди Неговите съдби да бъдат изляни върху земята, светлината относно този грях трябва да бъде представена на света, за да може човек да знае защо ще бъдат нанесени тези съдби и да има възможност да ги избегне.

„Вестта, съдържаща това предупреждение, е последната, която трябва да бъде прогласена преди явяването на Човешкия Син. Знаменията, които Сам Той е дал, възвестяват, че Неговото пришествие е близо пред вратите. Вече почти четиридесет години вестта на третия ангел звучи. В развоя на великата борба се оформят две страни: онези, които „се покланят на звяра и на неговия образ“ и приемат белега му, и онези, които приемат „печата на живия Бог“, като имат името на Отца, написано на челата си. Това не е видим белег. Настъпило е времето, когато всички, които имат интерес към спасението на душата си, трябва сериозно и тържествено да се запитат: Какъв е Божият печат? и какъв е белегът на звяра? Как можем да избегнем приемането му?“

„Печатът на Бога, белегът или знакът на Неговата власт, се намира в четвъртата заповед. Това е единственото предписание от Декалога, което посочва Бога като Създател на небето и земята и ясно отличава истинския Бог от всички лъжливи богове. В цялото Писание фактът на Божията творческа сила се привежда като доказателство, че Той е над всички езически божества.

„Съботата, постановена от четвъртата заповед, беше установена, за да възпоменава делото на сътворението и така да насочва умовете на хората непрестанно към истинния и живия Бог. Ако съботата винаги бе била пазена, никога не би имало идолопоклонник, атеист или неверник. Свещеното спазване на Божия свят ден би насочило умовете на хората към техния Създател. Нещата в природата биха им Го припомняли и биха свидетелствали за Неговата сила и Неговата любов. Съботата на четвъртата заповед е печатът на живия Бог. Тя посочва Бога като Творец и е знакът на Неговата законна власт над съществата, които е създал.“

„Какво тогава е белегът на звяра, ако не фалшивата събота, която светът е приел вместо истинската?“

„Пророческото заявление, че папството трябваше да се превъзнесе над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, поразително се е изпълнило в промяната на съботата от седмия на първия ден на седмицата. Навсякъде, където папската събота се почита с предимство пред Божията събота, там човекът на греха е възвеличен над Създателя на небето и земята.“

„Онези, които твърдят, че Христос е променил съботата, пряко противоречат на Неговите собствени думи. В Своята Проповед на планината Той заяви: „Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, а да изпълня. Защото истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, ни една чертица няма да премине от закона, докле всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди и така научи човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и поучи, той ще се нарече велик в небесното царство.“

„Римокатолиците признават, че промяната на съботата е извършена от тяхната църква, и посочват тъкмо тази промяна като доказателство за върховната власт на тази църква. Те заявяват, че като спазват първия ден на седмицата като събота, протестантите признават нейната власт да постановява закони в божествените неща. Римската църква не се е

отказала от претенцията си за непогрешимост и когато светът и протестантските църкви приемат подправената събота, създадена от нея, те на практика признават нейната претенция. Те могат да се позовават на авторитета на апостолите и отците в защита на тази промяна, но несъстоятелността на тяхното разсъждение лесно се разкрива. Папистът е достатъчно прозорлив, за да види, че протестантите мамят самите себе си, като доброволно затварят очи пред фактите по този въпрос. С нарастването на благоволенieto към неделната институция той се радва, уверен, че тя накрая ще доведе целия протестантски свят под знамето на Рим.“ Signs of the Times, 1 ноември 1899 г.